

F. t. l. vedr. landbrugsejendomme.

af ejendommen faktisk omdanner ejendommen fra en landbrugsejendom til feriebeboelse, samtidig med, at tilplantningen kan volde skade for de landskabelige værdier.

Forslagets 3. og 4. stykke svarer indholdsmæssigt til den nuværende landbrugslovs § 7, stk. 3-4. Der henvises til bemærkningerne ovenfor til nr. 2.

Til nr. 4.

Forslaget er motiveret i, at staten er selvforsikrer for brand- og eksplosionsrisiko for bygninger m. v., der tilhører staten. Praktiske administrative hensyn taler for, at statens landbrugsejendomme generelt undtages fra forsikringskravet.

Til nr. 5.

I forbindelse med rationaliseringen og strukturændringerne inden for landbruget overflødiggøres et stadig større antal bygninger fra sammenlagte eller nedlagte brug samt — i visse tilfælde — fra brug, der drives sammen med andre brug. I et vist omfang ønskes de overflødiggjorte driftsbygninger anvendt til anden erhvervs-mæssig virksomhed, og det er da henlagt til zonelovsmyndighedens afgørelse, om den nødvendige zonelovstilladelse bør meddeles. I andre tilfælde ønskes de overflødiggjorte bygninger anvendt til helårs- eller især sommerbeboelse, og dette kræver ikke tilladelse fra zonelovsmyndigheden. Endelig kan det forekomme, at de pågældende bygninger ikke overgår til anden anvendelse, men forfalder og fremtræder som skæmmende ruiner i landskabet, eventuelt forvandles til ødegårde.

Ved forslaget foreslås der tilvejebragt hjemmel for landbrugsministeren til, såfremt ejeren efter meddelt påbud ikke inden en rimelig frist har bragt sådanne ubenyttede bygninger i en sådan stand, at de ikke længere virker stærkt skæmmende i forhold til omgivelserne, at kræve bygningerne nedrevet.

Såfremt der i forvejen består en pligt for ejeren til at vedligeholde bygningerne forsvarligt, således bl. a. med hensyn til beboelsesbygninger i samdriftstilfælde, vil krav om nedrivning af bygningerne kun blive fremsat i tilfælde, hvor bygningerne er i en sådan tilstand, at en forsvarlig istandsættelse må anse for udelukket ud fra økonomiske betragtninger. Der vil i sådanne tilfælde kunne blive tale om at pålægge ejeren at opføre fornøden ny beboelsesbygning på ejendommen, såfremt anden løsning ikke måtte vise sig mulig.

Til nr. 6.

Reglerne om *samdrift* af landbrugsejendomme blev fastsat i forbindelse med en ændring af landbrugsloven i 1963. Der åbnedes herved adgang til

fri samdrift for et tidsrum af indtil 8 år af to landbrugsejendomme, der var bekvemt beliggende for samlet rational drift. Under visse betingelser blev endvidere tilladt samdrift af tre eller flere mindre landbrugsejendomme.

Bestemmelserne, der betegner en undtagelse fra landbrugslovens hovedbestemmelse, hvorefter enhver landbrugsejendom skal drives som selvstændigt brug og holdes forsynet med beboelsesbygning, hvorfra jorden drives af beboerne, tog sigte på at imødekomme behovet for en øjeblikkelig tilpasning af ejendomsstørrelserne til den tekniske og befolkningsmæssige udvikling inden for landbruget, og var oprindelig kun tænkt som en rent midlertidig foranstaltning. Bestemmelserne er imidlertid blevet fastholdt såvel ved landbrugslovens revision i 1967 som ved ændringen i 1971, og rammerne for fri samdrift er udvidet betydeligt.

Efter den gældende lov kan alle landbrugsejendomme, der tilhører samme ejer, frit drives sammen. Der gælder ingen begrænsning med hensyn til samdriftens varighed, ejendommenes antal, størrelse eller beliggenhed.

To eller flere landbrugsejendomme eller dele af samme, der forpagtes, kan drives sammen med en landbrugsejendom, som forpagteren ejer eller har i forpagtning, for et tidsrum af indtil 10 år. Det samlede areal, der indgår i samdriften, må dog ikke overstige 200 ha og må ikke omfatte jorder fra mere end fem landbrugsejendomme. Hvis der i samdriften indgår jorder fra flere end fem landbrugsejendomme, må det samdrevene areal ikke overstige 100 ha.

De nuværende regler indebærer en betydelig risiko for misbrug. Når der til denne ret ikke er knyttet betingelser som f. eks., at ejendommene skal ligge bekvemt for en samlet rational drift eller inden for en vis indbyrdes afstand, vil det være muligt for en person at erhverve to landbrugsejendomme med beliggenhed f. eks. henholdsvis i Jylland og på Lolland, således at kun den ene ejendom faktisk bliver undergivet ejerens dyrkning, medens den anden benyttes eller udlejes til benyttelse som feriebolig. Efter Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber vil på længere sigt den ene af de to landbrugsejendomme kunne være beliggende i et hvilket som helst land, der er tilsluttet E.F.

På denne baggrund foreslås det i forbindelse med en ændring af bestemmelserne i lovens § 9, at fremtidig fri samdrift kun er tilladt, såfremt de pågældende ejendomme ligger inden for en indbyrdes afstand af 15 km, således forstået, at ejendommenes jorder i deres helhed, dog bortset fra isoleret beliggende udlodder, græsnings- og skovarealer el. lign.